

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **RegioJet a. s.**, se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, zastoupeného Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Praha 1, Nábřeží L. Svobody 1222, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem se sídlem Praha 1, Křižovnické nám. 193/2, o žalobách proti rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 3. 2014, č. j. ÚOHS-R424/2013/HS-5088/2014/320/HBt, a č. j. ÚOHS-R425/2013/HS-5086/2014/320/HBt,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 3. 2014, č. j. ÚOHS-R424/2013/HS-5088/2014/320/HBt, a usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 11. 2013, č. j. ÚOHS-V153/2013/NH-23200/2013/830/Lde, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 3. 2014, č. j. ÚOHS-R425/2013/HS-5086/2014/320/HBt, a usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 11. 2013, č. j. ÚOHS-V154/2013/NH-23207/2013/830/Lde, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 38 912 Kč, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Markéty Jančurové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadených rozhodnutí

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2014, č.j. ÚOHS-R424/2013/HS-5088/2014/320/HBt, předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil usnesení žalovaného (dále též „Úřad“) ze dne 29. 11. 2013, č.j. ÚOHS-V153/2013/NH-23200/2013/830/Lde. Tímto usnesením žalovaný nevyhověl žádosti žalobce ze dne 2. 2. 2012 o nahlédnutí do spisu vedeného žalovaným pod sp. zn. S040/2012/DP ve věci možného porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, společností České dráhy, a. s. (dále též „České dráhy“).

[2] Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2014, č.j. ÚOHS-R425/2013/HS-5086/2014/320/HBt, předseda Úřadu zamítl rozklad žalobce a potvrdil usnesení žalovaného ze dne 29. 11. 2013, č.j. ÚOHS-V154/2013/NH-23207/2013/830/Lde. Tímto usnesením žalovaný nevyhověl žádosti žalobce ze dne 4. 4. 2012 o nahlédnutí do téhož spisu vedeného žalovaným pod sp. zn. S040/2012/DP.

[3] V odůvodněních usnesení žalovaný shodně uvedl, že žalobce žádosti o nahlížení do spisu doplnil podáními, jež Úřad obdržel ve dnech 16. 9. a 7. 11. 2013. Žalobce rovněž požádal, aby do spisu mohl nahlédnout v termínu počínaje 2. 12. 2013. Ke dni rozhodnutí ovšem žalovaný neměl požadovaný správní spis fyzicky ve své dispozici, neboť jej dne 11. 11. 2013 na základě výzvy předal Nejvyššímu správnímu soudu za účelem soudního přezkumu ve věci správní žaloby podané žalobcem. Žalovaný tak objektivně nemohl umožnit žalobci přístup do předmětného správního spisu. Protože žalovaný ke dni rozhodnutí nedisponoval všemi potřebnými podklady a informacemi nezbytnými pro řádné posouzení žádosti žalobce, nezabýval se již dále tím, zda žalobce prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení do spisu. Toto posouzení žalovaný provede poté, co mu bude spis soudem opětovně navrácen.

[4] Předseda Úřadu se v rozhodnutích o rozkladech ztotožnil s postupem žalovaného. V daných případech existovala objektivní překážka pro vyhovění žádostem o nahlížení do spisu, a to že žalovaný v době posuzování žádostí nedisponoval příslušným spisem. Žádosti přitom nebylo možno posoudit i bez spisu samotného. Ze zásady písemnosti správního řízení (§ 15 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) plyne, že celé správní řízení je písemné. Tedy samotná podstata správního řízení vylučuje možnost, aby správní orgán rozhodoval bez správního spisu. Nezbytnost spisu k posouzení žádosti o nahlížení do něj pak vyplývá i z nároků kladených na správní orgán při tomto postupu

recentní judikaturou. Posouzení žádosti o nahlédnutí do spisu podané třetí osobou se odehrává ve dvou fázích. V první fázi správní orgán vychází zejména z tvrzení a důkazů předložených žadatelem o nahlédnutí do spisu. Žalobce přitom v doplnění žádosti ze dne 16. 9. 2013 při prokazování svých tvrzení odkázal na svá předchozí podání, tj. i podání založená ve spisu. Aby mohl žalovaný posoudit, zda žalobce unesl svoji důkazní povinnost, bylo třeba, aby tvrzené skutečnosti ověřil ve spisu. Ve druhé fázi je nezbytné posoudit, zda povolením nahlédnutí žalobce nebude porušeno právo účastníka řízení, popřípadě dotčených osob anebo veřejný zájem. Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu vydaných dříve v daných věcech, jimiž je žalovaný při posouzení žádosti žalobce a při vydání nových rozhodnutí vázán, je žalovaný povinen každý jednotlivý dokument založený ve spisu posoudit a vyhodnotit, zda je možné jej zpřístupnit. I po řádném utajení informací dle § 38 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže zbydou ve spisu další dokumenty, které buď mohou být k podání žaloby na náhradu škody bezpředmětné, nebo jejichž poskytnutí může zasáhnout do práv účastníka řízení. Účastník daného správního řízení (České dráhy) přitom takto hovoří o většině dokumentů ze spisu. Má-li tedy žalovaný posoudit pravdivost tvrzení Českých drah tak, aby byl schopen dostát požadavkům Nejvyššího správního soudu na posouzení obsahu jednotlivých dokumentů nacházejících se ve spisu a dále požadavkům kladeným na odůvodnění svého rozhodnutí u každého takového jednotlivého dokumentu, pak je nezbytné, aby každý jednotlivý dokument v okamžiku posuzování žádosti skutečně viděl a posoudil jeho obsah z pohledu tvrzení Českých drah. Bez faktické dispozice se spisem si žalovaný nemůže být jist, jaké dokumenty, resp. jaký jejich rozsah by bylo možné žalobci zpřístupnit.

[5] Kompletní posouzení žádosti žalobce tedy nebylo v době rozhodování žalovaného možné a vzhledem k tomu, že spis si vyžádal nejen Nejvyšší správní soud, ale též Krajský soud v Brně, lze přepokládat, že jej Úřad nebude mít k dispozici delší dobu. Vyčkávat na navrácení spisu by vedlo pouze k nedůvodným průtahům v řízení. I kdyby přitom žalovaný přiznal žalobci právo na nahlížení do spisu, nelze toto právo jednoduše vykonat u jiného orgánu (zde u soudu). Spis se totiž jeho předložením stal součástí spisu soudního a žadatel by musel podat soudu samostatnou žádost o nahlížení, kterou by posoudil samotný soud, samozřejmě s přihlédnutím ke stanovisku Úřadu a vyjádření jiných dotčených osob.

[6] Předseda Úřadu se dále ztotožnil s názorem žalobce, že po vrácení spisu žalovanému bude nezbytné, aby žalobce o nahlížení do spisu znovu požádal. Novému rozhodnutí žalovaného po vrácení spisu ze soudů bez takové žádosti by bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. V případě, kdy správní orgán nemůže z objektivních důvodů v řízení pokračovat a zároveň by vydání zamítavého rozhodnutí bránilo novému rozhodnutí ve věci po odpadnutí této objektivní překážky, a je třeba „oddálit“ rozhodnutí ve věci, by bylo možno uvažovat toliko o využití institutu přerušení řízení. Ani správní řád, ani zvláštní zákony však neobsahují využitelné ustanovení, které by žalovanému umožnilo rozhodnout až po vrácení spisu soudy. Žalovaný tedy zvolil jediné zákonné řešení nastalé situace, a to žádostem z faktických důvodů nevyhovět. Taková možnost je přitom dána z povahy věci, neboť pokud správní orgán požadovaný spis nemá, není možné do něj umožnit přístup, byť by byly naplněny všechny podmínky § 38 odst. 2 správního řádu. Takové situace vznikají např. i v obdobných případech, kdy je žádán přístup k informacím dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

[7] Postup žalovaného pak dle předsedy Úřadu nemohl být ani v rozporu se zásadami efektivnosti, hospodárnosti a subsidiarity. Jednalo se o prakticky jediný zákonný postup, jehož alternativou by byla toliko nečinnost až do doby, kdy bude mít žalovaný spis k dispozici. Předseda Úřadu též dodal, že žalobce není zbaven možnosti obrátit se s žádostí o nahlížení do spisu na správní soud dle § 45 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobách

[8] Žalobce ve včas podaných žalobách namítl, že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádosti a důvody svědčící o existenci jeho právního zájmu na nahlédnutí do předmětného spisu ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. V rámci rekapitulace skutkového děje žalobce zdůraznil, že žádosti doplnil podáními ze dne 16. 9. 2013, a to v návaznosti na rozsudky, jimiž Krajský soud v Brně zrušil předchozí negativní rozhodnutí žalovaného. K výzvě žalovaného pak žalobce podáními ze 7. 11. 2013 znovu detailně specifikoval relevantní informace a důvody pro nahlížení do spisu, a to v rozsahu, jak je to možné při neznalosti obsahu spisu. V těchto doplněních žádosti žalobce velmi podrobně odůvodnil svůj právní zájem a jiné vážné důvody, jež odůvodňují jeho nahlížení do správního spisu, a ke svým tvrzením současně navrhl důkazy.

[9] Rozhodnutí žalovaného, jakož i předsedy Úřadu jsou nesprávná, nepřezkoumatelná a zmatečná. Rozhodnutí se především účelově vyhýbají posouzení právního zájmu a jiných vážných důvodů pro nahlížení do spisu; správní orgány se vůbec nezabývaly splněním předpokladů pro nahlížení do spisu třetí osobou. Žalobce přitom prokázal splnění podmínek stanovených § 38 odst. 2 správního řádu.

[10] Žalovaný ještě v první fázi posuzování žádosti shledal, že žalobcem tvrzené skutečnosti je třeba ověřit ve spise, který však již neměl k dispozici. Přesto následně přistoupil i ke druhé fázi posuzování a v jisté míře obecnosti se zabýval tím, zda je možné spis zpřístupnit z hlediska možného porušení zájmů účastníků řízení. V tomto případě tak žalovaný, a to i bez přístupu ke spisu, již dopředu avizoval, že i pokud by z nahlížení byly vyloučeny určité dokumenty dle § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve spisu přesto zbývají další dokumenty, jejichž zveřejnění může zasáhnout do práv účastníka řízení a mohou být bezpředmětné pro podání žaloby na náhradu škody.

[11] Dle žalovaného bude muset žalobce v důsledku odmítnutí žádosti bez jejich meritorního posouzení podat novou žádost o nahlédnutí do spisu, jakmile bude spis zpět v dispozici Úřadu. Takový postup je ovšem v rozporu nejen se základními zásadami správního řízení, ale též s tím, že žalobce nemá informace o tom, kdy má Úřad spis k dispozici a kdy nikoli.

[12] Předseda Úřadu hledal analogii pro své odůvodnění v případech, kdy spis již není k dispozici z důvodu uplynutí skartační lhůty, nebo kdy orgán nemá vyžádané informace ve smyslu § 7 a násl. zákona č. 106/1999 Sb. Tyto příklady se však týkají situací, kdy spis či vyžádané informace již objektivně neexistují nebo jimiž orgán nemůže či nemá povinnost disponovat a orgán by vyžádané informace musel nově vytvářet. Nyní posuzovaný případ je

zcela odlišný. Zde se jedná pouze o přechodnou nemožnost disponovat se spisem, který však objektivně existuje, Úřad do něj má nadále přístup (přínejmenším formou nahlédnutí u soudu), a současně je jisté, že jej v blízké budoucnosti opět bude mít ve své dispozici. Použití příkladů uvedených předsedou Úřadu by mohlo vést k obcházení povinnosti umožnit nahlížení do spisu nebo poskytnout vyžádané informace s odkazem, že správní orgán momentálně danými informacemi nebo spisem nedisponuje.

[13] Skutečnost, že Úřad nemá spis po přechodnou dobu fyzicky u sebe, tedy dle žalobce není relevantním důvodem pro odmítnutí žádosti o nahlížení do spisu tomu, kdo prokáže splnění podmínek dle § 38 odst. 2 správního řádu.

[14] Správní orgány porušily základní zásady správního řízení. Žalovaný žádostem nevyhověl z ryze technického důvodu, tedy bez jejich meritorního posouzení. Tím však žalobce nutí, aby po navrácení spisu do dispozice Úřadu inicioval nové řízení o povolení nahlížení do spisu. Tento postup vede k bezdůvodnému zatěžování žalobce, soudů i samotného Úřadu, jakož i k dalším průtahům v řízení. Původní žádosti byly podány již 2. 2. 2012, resp. 4. 4. 2012, a dosud o nich nebylo věcně rozhodnuto.

[15] Žalobce navíc nemá nárok na informaci o tom, kdy bude mít Úřad spis zpět ve své moci. Teoreticky by tak v mezidobí mezi skončením soudních řízení a navrácením spisu Úřadu mohl žalobce podat i několik žádostí, které by mohly být odmítnuty se stejným odůvodněním, totiž že Úřad spis momentálně nemá fyzicky k dispozici. Stejně tak je žalobce zatěžován soudními náklady, které je nucen vynakládat na vedení sporů ve věcech soudní ochrany proti nezákonným rozhodnutím Úřadu. Tento postup je bezpochyby značně neefektivní a nehospodárný.

[16] Úřad též nevyužil všechny dostupné prostředky a alternativy pro posouzení merita žádosti. V rozhodnutích zvažoval pouze jedinou alternativu, a to přerušení řízení. Pominul však skutečnost, že ani při posouzení žádosti o nahlédnutí do spisu se na Úřad nevztahují ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí, a s ohledem na objektivní důvod pro nevydání rozhodnutí mohl vyčkat na vrácení spisu. Úřad rovněž nevyužil např. možnosti nahlédnutí do spisu na soudě, či vyžádání si spisu ze soudu zpět.

[17] Z argumentace Úřadu je patrná účelová snaha zbavit se povinnosti o věci meritorně rozhodnout.

[18] Žalobce dále namítl, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze považovat za podrobné, je nedostatečné a účelově vyhýbavé, nejsou z něj zřejmé úvahy, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí o nevyhovění žádosti o nahlížení do spisu. Poukaz na objektivní překážku pro nahlížení do spisu nelze považovat za dostatečné odůvodnění merita žádosti. Žalovaný se vůbec nezabýval naplněním zákonných předpokladů pro odmítnutí žádosti o nahlížení do spisu.

[19] Posouzení právního zájmu žalobce na nahlížení do spisu již přitom bylo předmětem řízení před Krajským soudem v Brně (pod sp. zn. 29 Af 92/2012 a 29 Af 104/2012) a následně i před Nejvyšším správním soudem (pod sp. zn. 1 Afs 86/2013 a 1 Afs 87/2013). Oba soudy přisvědčily, že žalobci může svědčit právní zájem nebo jiný vážný důvod na

nahlížení do spisu, zejména z důvodu uplatnění nároku na náhradu škody v civilním řízení z důvodu prohlubující se újmy zapříčiněné protisoutěžními praktikami Českých drah.

[20] Pro prokázání právního zájmu může být v určitých případech relevantní, že žadatel o nahlížení do spisu podal podnět k zahájení předmětného řízení, jak tomu bylo v případě žalobce. Podání podnětu je významné nikoliv samo o sobě, ale ve spojení s dalšími skutečnostmi, např. s aktivitou žadatele v průběhu daného řízení.

[21] Předseda Úřadu v rozhodnutích konstatoval, že některé dokumenty ze spisu jsou pro podání žaloby na náhradu škody bezpředmětné. Úkolem správního orgánu ovšem není, aby posuzoval oprávněnost nároků žadatele. Správní orgán má pouze posoudit, zda jsou tvrzení žadatele ohledně jeho právního zájmu nebo jiného vážného důvodu na nahlížení do spisu, dostatečně konkrétní a prokázaná. Je-li tomu tak, pak již správní orgán pouze zhodnotí, zda by nahlížením do spisu nebylo porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

[22] Není již přitom sporu o tom, že nahlížení do správního spisu za účelem získání podkladů pro uplatnění nároků z náhrady škody může založit právní zájem žadatele. Nahlížení do spisu je připuštěno již ve fázi přípravy civilní žaloby, protože může představovat jedinou možnost žadatele, jak získat důkazy nezbytné pro účely odůvodnění jejich žaloby na náhradu škody. Nelze nikoho nutit, aby nejprve „zkusmo“ podal žalobu o náhradu škody, a následně teprve ze správního spisu zjišťoval informace o výši újmy, respektive o tom, zda nějaká újma vůbec existuje. Smyslem nahlížení do správního spisu tudíž může být i posouzení, zda určitou žalobu podat či nikoliv.

[23] Žalobce má za to, že se mu podařilo prokázat právní zájem na nahlížení do spisu. Dal Úřadu podnět k zahájení řízení, ve správním řízení byl aktivní a jeho zájem na nahlížení je odůvodněn též přípravou žaloby na náhradu škody. Žalobce v tomto ohledu odkázal na svoje žádosti ze dne 2. 2. 2012 a 4. 4. 2012 a jejich doplnění ze dne 16. 9. 2013 a 7. 11. 2013, v nichž specifikoval svůj právní zájem a jiné vážné důvody pro nahlížení do předmětného spisu.

[24] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[25] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Úřad musel při posuzování žalobcových žádostí vycházet i z podkladů založených ve spisu. Žalobce totiž své důkazní břemeno plnil prostřednictvím odkazů na svá podání týkající se řízení sp. zn. S040/2012/DP, resp. na podání založená ve spisu. Zde šlo zejména o prokazování újmy a výše škody, jejíž náhradu žalobce zvažuje vymáhat prostřednictvím žaloby před civilními soudy. Pro posouzení žalobcovy žádosti tedy nestačila pouze jeho tvrzení obsažená v žádosti, případně v jejích doplněních, ale bylo nezbytné je propojit i s obsahem dalších podání žalobce v rámci správního řízení sp. zn. S040/2012/DP. V první fázi posouzení žalobcových žádostí tedy Úřad nezbytně potřeboval mít k dispozici i předmětný spis.

[26] V případě konstatování předsedy Úřadu ohledně dokumentů nacházejících se ve spisu, které by mohly zasáhnout do práv účastníka řízení, se jedná toliko o obecný závěr, který v žádném případě nepředstavuje samotnou druhou fázi posouzení žádostí o nahlížení do spisu. V každém správním spisu se totiž po odstranění dokumentů chráněných dle § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže mohou nacházet další dokumenty, u nichž by v rámci druhé fáze posouzení žádosti třetí osoby o nahlížení mohl Úřad dospět k závěru, že jejich zpřístupnění zasahuje do práv účastníků řízení, dotčených osob, nebo porušuje veřejný zájem. Ostatně účastník řízení sp. zn. S040/2012/DP se také sám v rámci správního i soudního řízení o žádostech žalobce vyjadřoval v tom smyslu, že většina dokumentů ve spisu má takový charakter, že by jej jejich zpřístupnění žalobci mohlo poškodit. Pravděpodobnost, že ve spisu takové dokumenty jsou, tak nebyla nezanedbatelná, a proto řádné provedení druhé fáze vyžadovalo vyhodnocení každého jednotlivého dokumentu. Úřad ani jeho předseda bez spisu druhou fázi posouzení žádosti neprováděli, naopak se pouze v odůvodněných rozhodnutích snažili vysvětlit žalobci nezbytnost spisu k posouzení jeho žádostí.

[27] Úřad se dostal do situace, kdy nemohl žádosti posoudit, pročez hledal zákonem dovolenou možnost, jak s nimi naložit. Institut přerušení řízení nebylo možné využít pro nesplnění zákonných důvodů. Nebylo též možné zůstat zcela nečinným, zejména s ohledem na postoj žalobce, podle něhož řízení o jeho žádostech již bylo nepřiměřeně dlouhé. Podle judikatury týkající se oblasti přístupu k informacím přitom správní orgán v určitých situacích nemůže žádostem o informace vyhovět z faktických důvodů. V daném případě je sice faktická nemožnost přechodného charakteru, ale bylo by ji možné řešit toliko nečinností, což je v rozporu se smyslem a účelem správního řádu. Zvolený postup se tedy jevil jako jediný souladný se správním řádem.

[28] Nutno zdůraznit, že posečkání s rozhodnutími do vrácení spisu by mohlo být vykládáno jako nečinnost, čemuž by se žalobce s velkou pravděpodobností bránil. V době vydání nyní napadených rozhodnutí nemohl Úřad ani jeho předseda předvídat, jak dlouhou dobu budou mít správní soudy spis u sebe. Zároveň by žádost o vrácení spisu mohla prodloužit i řízení před správními soudy. Posuzování žádostí prostřednictvím nahlížení do spisu u soudů je pak fakticky nemožné, neboť správní orgán by musel posuzovat každý jednotlivý dokument přímo u soudu, což by neúměrně zatěžovalo jak činnost Úřadu, tak činnost správních soudů.

[29] Navíc, nejpozději po doručení napadených rozhodnutí musel žalobce vědět, kde se spis nachází, mohl tedy o nahlížení do spisu požádat příslušný soud dle § 45 s. ř. s. Bude-li žalobcův právní zájem či jiný vážný důvod na nahlížení do spisu trvat i v době vrácení spisu Úřadu, nic žalobci nebrání podat žádost znovu, aniž by bylo nutné ji přeformulovat. S podáním takové žádosti není spojen žádný administrativní poplatek. Zjištění, zda má Úřad spis již k dispozici, také nevyžaduje podávání řady žádostí, jak dovodil žalobce, stačí jednoduchým způsobem požádat Úřad o sdělení, zda mu byl spis soudem již vrácen.

[30] Postup zvolený Úřadem byl jediný, který vyhovoval požadavkům správního řádu. Žalobce nezatěžuje nad míru nezbytně nutnou. V přezkoumatelných odůvodněných rozhodnutích jsou podrobně vysvětleny okolnosti vedoucí k odmítnutí žádostí. Tvrzeními žalobce o jeho právním zájmu na nahlížení do spisu se rozhodnutí nezabývala, ani zabývat nemohla.

[31] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[32] Žalobce v replice ze dne 15. 8. 2014 k vyjádření žalovaného uvedl, že případnou bezpředmětnost dokumentů pro přípravu žaloby na náhradu škody by měl posoudit zejména samotný žalobce, neboť jedině ten ví, která tvrzení uvede v případné žalobě na náhradu škody a která tedy bude nutné doložit. Jednostranné prohlášení Českých drah pak není samo o sobě rozhodující. Vždy bude nutné zkoumat jednotlivé dokumenty a posoudit, zda jejich zpřístupnění může České dráhy poškodit. Jejich zpřístupnění nelze takto paušálně odmítnout. Odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, pak není případný, neboť se týká skutkově zcela odlišné věci, a to žádosti o informace a problematiky fiktivního rozhodnutí. Žalovaný nevzal v úvahu všechny možné alternativy postupu dané věci, a zvolil přístup, který žalobce zatěžuje a odporuje základním zásadám správního řízení. Úřadu se samozřejmě nabízela též možnost, resp. povinnost žádost řádně vyřídit, a to např. využitím nahlédnutí do spisu u soudu ze strany Úřadu. Žalovanému též nepřísluší předjímat, jak by postupoval žalobce v případě případných průtahů s vyřízením žádostí, pro jejichž vyřízení není stanovena žádná exaktní lhůta. Způsobem, jímž vyřídil žádosti, se žalovaný účelově snaží vyhnout posouzení právního zájmu žalobce na nahlížení do spisu. Žalobce se též podivil nad tím, že žalovaný vede spis pouze v papírové podobě a v případě jakéhokoli sporu přestává na případu pracovat a vyčkává vrácení spisu. U takto významných kauz je zarážející, že jediné existující důkazní prostředky, které žalovaný shromáždil, zašle soudu, aniž by je měl zachycené i jiným způsobem. Úřad odmítl nahlížení do spisu z ryze technického důvodu, a nutí tak žalobce k podávání nových žádostí. I pokud by měl žalobce žádat o nahlížení do spisu u soudu, jednalo by se o jeho další zbytečné zatěžování, neboť by musel podat novou žádost, byť jinému subjektu. Stejně zatěžující je též opětovné dotazování se žalovaného, zda byl spis již vrácen. Naopak žalovaný by mohl žádosti posoudit prostřednictvím nahlížení do spisu u správního soudu. Musel by přitom spis prostudovat stejným způsobem, jako kdyby ho měl k dispozici.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[33] České dráhy ve vyjádření k věci uvedly, že se plně ztotožnily s právními názory a argumentací žalovaného. Předání správního spisu jinému orgánu (soudu) mělo samo o sobě za následek, že žalovaný nemohl žádostem žalobce vyhovět. Právo nahlížet do spisu dle § 38 správního řádu se uplatňuje vůči tomu orgánu, u něhož se spis v daném okamžiku nachází. Žalobci nic nebránilo, aby o nahlížení do spisu požádal příslušný soud. Ostatně byl účastníkem soudních řízení a měl tak vědomost o tom, kde se spis nachází.

[34] Není pravdivé tvrzení žalobce, že se na žalovaného při posuzování žádosti o nahlížení do spisu nevztahují ustanovení správního řádu o lhůtách pro vydání rozhodnutí ve věci. Řízení o povolení k nahlížení do spisu třetí osobou dle § 38 odst. 2 správního řádu představuje standardní správní řízení. Žalovaný tudíž nemohl vyčkat s rozhodnutími o žádostech žalobce, aniž by porušil ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí.

[35] Podání nových žádostí pak pro žalobce nemůže znamenat přílišnou zátěž. Žalobce je účastníkem předmětných řízení před soudy a má tak dostatečný přehled o tom, zda došlo k vyžádání správního spisu soudem či k jeho vrácení. Navíc informaci o tom, zda má žalovaný spis k dispozici, lze snadno a bez neúčelných nákladů monitorovat, např. telefonicky. Žalobce má ostatně možnost do spisu nahlížet u soudu podle § 45 s. ř. s.

[36] Bez správního spisu nemohl žalovaný provést dvoustupňový test, který byl pro případ aplikace § 38 odst. 2 správního řádu formulován judikaturou Nejvyššího správního soudu. V druhé fázi testu je přitom třeba zjišťovat také rozsah, v němž může být spis zpřístupněn k nahlížení.

[37] Osoba zúčastněná na řízení současně podotkla, že i kdyby bylo možné žádosti žalobce věcně posoudit, musely by být žalovaným zamítnuty. Žalobce totiž neprokázal existenci právního zájmu či jiného vážného důvodu, který by jej k nahlížení do spisu opravňoval. Spis navíc obsahuje obchodní tajemství a důvěrné informace Českých drah. Údajná příprava žaloby o náhradu škody nezakládá právní zájem žalobce na nahlížení do spisu. Takové tvrzení může mít určitou relevanci jediné v případech spisů vedených ve věcech již pravomocně skončených. Rovněž tak údajná procesní aktivita žalobce ve správním řízení je představována v zásadě pouze plněním jeho zákonem stanovené povinnosti součinnosti žalovanému z pozice soutěžitele.

[38] Vzhledem k uvedenému měly České dráhy za to, že by soud měl žalobu zamítnout.

VI. Jednání konané dne 11. 8. 2015

[39] Žalobce se při jednání nad rámec již dříve písemně uplatněné argumentace vyjádřil zejména k obsahu podání osoby zúčastněné na řízení. Její tvrzení o možnosti nahlížení do spisu u soudu označil za účelové. Žalobce se o nahlížení do předmětného spisu pokoušel v dříve vedených soudních řízeních, avšak neuspěl. Ostatně České dráhy v těchto řízeních vždy brojily proti tomu, aby žalobce mohl do spisu nahlížet.

[40] Také žalovaný setrval při jednání na svých již dříve písemně uplatněných argumentech. Zdůraznil, že nezbytnou podmínkou pro umožnění nahlížení do spisu je skutečnost, aby měl správní orgán spis k dispozici. Odkázal též na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 31 Af 30/2013, podle něhož je nahlížení do spisu možné realizovat pouze v souladu s vnitřními předpisy správního orgánu, a to za předpokladu, že nejsou v rozporu se zákonem, a za splnění faktické přítomnosti správního spisu u správního orgánu.

[41] Osoba zúčastněná na řízení odmítla účelovost svých tvrzení. Soudy by zajisté žalobci umožnily nahlédnout do spisu, pokud by k tomu byly splněny zákonné podmínky. V daných věcech nebyly dány primárně podmínky faktické, přítomnost spisu u správního orgánu je v tomto ohledu klíčová. Žalovaný nemohl postupovat procesně jinak.

VII. Posouzení věci soudem

[42] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloby jsou důvodné**.

[43] Předmětem sporu v daných věcech je zákonnost rozhodnutí, jimiž žalovaný, resp. předseda Úřadu, nevyhověl žádostem žalobce o nahlížení do spisu vedeného žalovaným pod sp. zn. S040/2012/DP. Závěry žalovaného vycházely zejména ze zjištění, že správní spis, do něhož hodlal žalobce nahlížet, neměl žalovaný ke dni rozhodnutí k dispozici.

[44] Přestože skutkový stav v zásadě není mezi účastníky řízení sporný, považuje soud za nezbytné alespoň rámcově zrekapitulovat předchozí skutkový děj. Zde soud vycházel též ze skutečností, které mu byly známy ze souvisejících věcí vedených jím pod sp. zn. 29 A 40/2012, sp. zn. 29 Af 92/2012, sp. zn. 29 Af 104/2012 a sp. zn. 29 A 47/2013, týkajících se týchž účastníků.

[45] Podnětem ze dne 4. 10. 2010 si žalobce u žalovaného stěžoval na zneužití dominantního postavení ze strany Českých drah na trhu rychlíkové osobní železniční dopravy na lince Praha–Ostrava. Již v tomto podání žalobce uvedl řadu skutečností ohledně dopadu jednání Českých drah na soutěžní prostředí na relevantním trhu. Žalovaný na základě podnětu vedl ve věci předběžné šetření (sp. zn. P685/2010/DP). V průběhu tohoto šetření pak žalobce k výzvě žalovaného uváděl konstantně obdobné argumenty ohledně narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu (např. podání ze dne 9. 3., 26. 8., 12. 9. 2011), jakož i obavy z ohrožení jeho postavení na trhu včetně konkrétních dopadů poté, co vstoupil na předmětný trh (např. výzva k zahájení správního řízení ze dne 5. 10. 2011). Dne 24. 1. 2012 vydal žalovaný oznámení o zahájení správního řízení sp. zn. S040/2012/DP ve věci možného porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže s tím, že účastníkem řízení jsou České dráhy. Možné porušení § 11 odst. 1 citovaného zákona žalovaný spatřoval v jednání Českých drah spočívajícím v „*uplatňování podnákladových cen za poskytování služeb dálkové osobní železniční dopravy na trati Praha–Ostrava a zpět, a to v souvislosti se zahájením provozování dálkové osobní železniční dopravy konkurenčním poskytovatelem uvedených služeb na trati Praha–Ostrava a zpět – společností RegioJet a. s.*“ Uvedené jednání Českých drah mohlo být dle žalovaného „*způsobilé omezit hospodářskou soutěž v oblasti poskytování služeb dálkové osobní železniční dopravy na trati Praha–Ostrava a zpět k újmě konkurenčního poskytovatele služeb a/nebo spotřebitelů*“. V rámci správního řízení pak žalovaný vyžadoval po žalobci doložení dalších podkladů (např. výzva ze dne 1. 3. 2012).

[46] V podání ze dne 2. 2. 2012 žalobce mj. požádal žalovaného o nahlédnutí do správního spisu. Uvedl, že jeho právní zájem na nahlédnutí do spisu je popsán v jeho dosavadních podáních vztahujících se k šetření sp. zn. P685/2010/DP a je dán především tím, že jednání Českých drah na trase Praha–Ostrava přímo ovlivňuje podmínky, za kterých žalobce na této trase působí. Dodal, že pokračování jednání Českých drah mu způsobuje újmu, jež byla specifikována v předchozích podáních, protože je nezbytné, aby měl žalobce přístup do správního spisu a mohl včas reagovat na vývoj v řízení za účelem zajištění svých práv na ochranu podnikatelských aktivit a investic.

[47] Na tuto žádost žalovaný dne 13. 3. 2012 reagoval vydáním negativního rozhodnutí č. j. ÚOHS-S040/2012/DP-3043/2012/820/JSz, které následně k rozkladu žalobce potvrdil předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 11. 7. 2012, č. j. R89/2012/DP-12665/2012/320/HBt.

[48] Dne 4. 4. 2012 požádal žalobce opětovně o nahlédnutí do spisu. Uvedl následující důvody: *a)* obavu z nedostatečně důrazného a důsledného postupu žalovaného ve věci, z čehož pramení žalobcův zájem průběžně se seznamovat s úkony žalovaného a případně iniciovat postupy k nápravě, aby nedocházelo k průtahům řízení; *b)* zájem na seznámení se s úkony Českých drah v řízení, a to v přípustném rozsahu, tak, aby na ně mohl žalobce za účelem efektivity řízení reagovat a poskytovat žalovanému související informace; *c)* zájem na seznámení se s informacemi relevantními pro zajištění svých práv, zejména pak pro uplatnění práva na náhradu škody v civilním řízení; *d)* právo na informace a informační sebeurčení ve smyslu čl. 10 a 17 Listiny základních práv a svobod, tedy právo být seznámen s tím, jaké údaje o něm žalovaný v předmětném spisu shromažďuje a jak nakládá s informacemi, které žalobce žalovanému na jeho žádost poskytl; *e)* veřejný zájem na řádném průběhu řízení. K vážnosti uvedených důvodů žalobce konstatoval, že jednání Českých drah spočívající v uplatňování zjevně podnákladových cen je nejen k újmě žalobce, ale především soutěže jako takové. Kvůli nečinnosti žalovaného hrozí předčasné vytěsnění žalobce z trhu a tím závažné poškození soutěžního prostředí na trhu. Stupeň závažnosti je pak umocněn výší újmy, kterou žalobce utrpěl a která se v důsledku absence zásahu žalovaného stále prohlubuje.

[49] Na tuto žádost žalovaný dne 3. 7. 2012 reagoval vydáním negativního usnesení č. j. ÚOHS-S040/2012/DP-9734/2012/830/JSz, které následně k rozkladu žalobce potvrdil předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 8. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R201/2012/DP-18939/2012/320/HBt.

[50] Proti uvedeným rozhodnutím předsedy Úřadu žalobce podal žaloby. Krajský soud v Brně na jejich základě zrušil nejen označená rozhodnutí předsedy Úřadu, ale též jim předcházející usnesení žalovaného, a to rozsudky ze dne 25. 6. 2013, č. j. 29 Af 92/2012-161 (tento rozsudek nabyt právní moci dne 30. 8. 2013), a č. j. 29 Af 104/2012-121 (tento rozsudek nabyt právní moci dne 29. 8. 2013). Správní spisy předložené žalovaným k těmto věcem mu byly vráceny dne 6. 9. 2013. Samotný správní spis sp. zn. S040/2012/DP byl žalovanému vrácen v souvislosti s rozhodnutím věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29 A 40/2012 již dne 28. 6. 2013.

[51] Nutno doplnit, že proti rozsudkům krajského soudu podal žalovaný kasační stížnosti, které však Nejvyšší správní soud zamítl rozsudky ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013-73, a č. j. 1 Afs 86/2013-78.

[52] Žalobce po skončení řízení před krajským soudem doplnil svoje žádosti ze dne 2. 2. 2012 a ze dne 4. 4. 2012, a to obsahově v zásadě totožnými podáními ze dne 16. 9. 2013. V nich svůj právní zájem, resp. jiný vážný důvod na nahlížení do spisu specifikoval jako: *(i)* důvodnou obavu z nedostatečně důrazného a důsledného postupu žalovaného ve věci, z čehož plyne žalobcův zájem seznamovat se s úkony žalovaného a případně přijímat opatření proti jeho nečinnosti coby ochranu před prohlubující se újmou žalobce, hrozícím vytěsněním z trhu a trvalým poškozením soutěže; *(ii)* zájem na seznámení se s úkony Českých drah v řízení, neboť pouze tak může žalobce poskytovat žalovanému relevantní součinnost

a vysvětlovat případné nesrovnalosti v tvrzeních Českých drah; (iii) zájem na seznámení se s informacemi relevantními pro zajištění svých práv, zejména pak pro uplatnění práva na náhradu škody v civilním řízení; (iv) zájem na seznámení se s informacemi relevantními pro zajištění svých práv na ochranu před hrozícím vytěsněním z trhu a trvalým poškozením soutěže; (v) zájem na seznámení se s tím, jaké údaje o něm žalovaný v předmětném spisu shromažďuje a jak nakládá s informacemi, které žalobce žalovanému na jeho žádost poskytl. Každý z takto obecně označených důvodů žalobce též podrobně rozvedl.

[53] Žalovaný posléze výzvami ze dne 15. 10. 2013, č. j. ÚOHS-V153/2013/NH-18844/2013/830/LDe, a č. j. ÚOHS-V154/2013/NH-18845/2013/830/LDe, žalobce vyzval, aby podané žádosti doplnil, tedy aby přesněji konkretizoval právní zájem nebo jiný vážný důvod a doložil jej důkazními prostředky, zejména aby uvedl, které konkrétní informace v daném spisu jsou pro žalobce relevantní a z jakého konkrétního důvodu požaduje jejich zpřístupnění.

[54] Na tyto výzvy žalobce zareagoval doplňujícími podáními ze dne 7. 11. 2013, v jejichž závěru konstatoval, že žádá o nahlížení do spisu v termínu počínaje dnem 2. 12. 2013.

[55] Dalšími úkony ve věcech již byla usnesení ze dne 29. 11. 2013, jimiž žalovaný žádostem žalobce nevyhověl, neboť neměl požadovaný správní spis fyzicky ve své dispozici, protože jej dne 11. 11. 2013 na základě výzvy předal Nejvyššímu správnímu soudu.

[56] Rozklady žalobce zamítl předseda Úřadu nyní žalobami napadenými rozhodnutími ze dne 10. 3. 2014.

[57] Při formálním, či lépe řečeno formalistickém náhledu se podstata věcí zdá být jasná. Žalobce požádal coby tzv. jiná osoba ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu o nahlížení do správního spisu. Žalovaný však tento spis neměl ke dni vydání usnesení o žádostech žalobce ve své dispozici, neboť jej k výzvě předal jinému orgánu veřejné moci – soudu.

[58] Přestože se na konci procesu vyřizování žalobcových žádostí žalovaným objevila zmiňovaná objektivní překážka pro umožnění nahlížení do spisu, nemohl soud postup žalovaného akceptovat. Na souzené věci je totiž nutno nahlížet komplexně a od jejich prvopočátku. Zde si nelze nepovšimnout zprvu apriorně negativního přístupu žalovaného k žádostem žalobce ze dne 2. 2. 2012 a 4. 4. 2012. Prvá rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu o těchto žádostech proto soud zrušil (viz výše), současně však uvedl, že tvrzení žalobce jsou prozatím pouhými indiciemi ohledně prokázání práva žalobce na nahlížení do spisu. Na rozsudky jako první zareagoval žalobce a přípis ze dne 16. 9. 2013 již dostatečným způsobem konkretizoval svůj právní zájem či jiné vážné důvody na nahlížení do spisu. Zde je nutno zdůraznit, že se ohledně té které žádosti jednalo již o třetí věcný přípis žalobce ve věci nahlížení do spisu, vedle prvotních žádostí totiž nelze pomíjet ani obsah rozkladů proti prvním usnesením žalovaného. Nelze též přehlížet, že žalovanému byla konkrétní situace žalobce a jeho argumentace ve vztahu k věci samé, vzhledem k již delší dobu probíhajícímu šetření a následně řízení vedeného žalovaným s Českými drahami, dostatečně známa.

[59] Ostatně soud již v bodu [80] rozsudku ze dne 25. 6. 2013, a č. j. 29 Af 104/2012-121, naznačil, že žalobcův zájem na nahlížení do spisu pramení z jeho práva na informační

sebeurčení (*in concreto* být seznámen s tím, jaké údaje o něm žalovaný v předmětném spisu shromažďuje a jak nakládá s informacemi, které žalobce žalovanému na jeho žádost poskytl), má v daném případě relevanci v podstatě sám o sobě.

[60] Na základě uvedeného je třeba výzvy žalovaného ze dne 15. 10. 2013 hodnotit jednak jako částečně nadbytečné, jednak jako částečně neurčité. Jejich nadbytečnost spočívá v tom, že na jejich základě měl žalobce opětovně přesněji konkretizovat svůj právní zájem či jiný vážný důvod na nahlížení do spisu a dokládat jej důkazními prostředky. Jak soud uvedl již výše, tvrzení žalobce již byla dostatečně konkrétní a podložená mimo jiné i jeho podáními ve věci samé. Žalovanému tudíž zbývalo pouze tyto žádosti věcně posoudit a přejít k druhé fázi postupu dle § 38 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže. Pokud pak žalovaný žalobci uložil, aby zejména uvedl, které konkrétní informace jsou pro něj z daného spisu relevantní, lze takovou výzvu považovat za neurčitou. Není totiž zcela zřejmé, jak by měl žalobce (v širší jím uplatněných důvodů pro nahlížení) na tuto výzvu konkrétním způsobem zareagovat při neznalosti obsahu spisového materiálu. K takto obecné výzvě by správní orgány měly přistupovat až v okamžiku, kdy žadatele, který úspěšně absolvoval první fázi postupu dle § 38 odst. 2 správního řádu, v rámci nutné kooperace seznámí s obsahem spisu, a to např. předložením soupisu spisu, který je pro tyto účely dostatečně konkrétní, umožňuje relevantní odpověď žadatele, a zároveň v zásadě neumožňuje narušení zájmů chráněných ustanovením § 38 odst. 2 správního řádu či § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[61] Dalším bodem, který soud považuje za podstatný, je pak překvapivost usnesení žalovaného pro žalobce. Prvotní žádosti žalobce podal ve dnech 2. 2. a 4. 4. 2012. K jejich „obživení“ došlo s nabytím právní moci zrušujících rozsudků zdejšího soudu ve dnech 29. a 30. 8. 2013 (viz výše). Jak uvedl předseda Úřadu v nyní napadených rozhodnutích, žalovaný předal spis Nejvyššímu správnímu soudu na základě jeho výzev ze dne 5. 9. a 31. 10. 2013. Z uvedeného plyne jednak, že žádosti žalobce (a to i po jejich obživení) předcházely výzvám soudu k předložení spisu, jednak že žalovaný měl na podzim 2013, tedy již v průběhu další komunikace se žalobcem ohledně jeho žádostí, povědomí o tom, že by spis měl být předložen soudu. Současně věděl, že předání spisu soudu bude překážkou pro vyhovění žalobcovým žádostem. Přesto vydal předmětná usnesení, aniž by skutečnost, která byla podkladem jejich vydání, předtím jakýmkoli způsobem avizoval žalobci. Přitom nelze považovat za nepředstavitelné, že by soud požadující správní spis, k žádosti žalovaného (popř. i žalobce) prodloužil lhůtu k jeho předložení. V takovém postupu soud spatřuje porušení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 4 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, které se zcela nepochybně vztahují i na žalovaného.

[62] Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že z řetězce formálně legálních úkonů žalovaného je příliš patrná neochota zabývat se a případně jakýmkoli způsobem vyhovět žalobcovým žádostem. Žalovaný tak řízení o žádostech žalobce zatížil procesními vadami, které byly způsobilé přivodit nezákonnost jeho usnesení a současně již předsedovi Úřadu znemožnily účinně zasáhnout k ochraně práv a oprávněných zájmů žalobce. Nelze vyloučit, že kdyby žalovaný konal řádně, mohl žalobce jím tvrzené právo na nahlížení do spisu již realizovat; to samozřejmě v rozsahu, který zdejší soud nepředjímá.

[63] Poznámka žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ohledně možnosti žalobce nahlížet do správního spisu posléze přímo u soudu je v uvedených skutkových souvislostech nepřijatelná a nijak se netýká postupu žalovaného.

[64] Nad rámec nutno k věci ještě dodat, že v daném případě bylo více než vhodné, aby žalovaný po vrácení věci soudem řízení o předmětných žádostech spojil ke společnému řízení. Nicméně tato skutečnost nebyla předmětem žalobních bodů a sama o sobě by ani nedosahovala intenzity způsobující nezákonnost napadených rozhodnutí.

VIII. Závěr a náklady řízení

[65] Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Proto napadená rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného vydaná v prvním stupni správního řízení, dle § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[66] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[67] Žalobce dosáhl v řízení o žalobách plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcovy advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 30. 6. 2014 (viz čl. II vyhlášky č. 120/2014 Sb.). Podle § 12 odst. 3 této vyhlášky se při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, odměna určí součtem odměn za všechny spojené věci. V daném případě byly spojeny dvě věci, v každé z nich byly provedeny tytéž úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného, účast na jednání před soudem). Za každou ze spojených věcí by tak byla odměna určena za čtyři úkony právní služby a čtyři režijní paušály, ve výši 4 x 3 100 Kč a 4 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], celkem 13 600 Kč. Součet dvou těchto odměn tedy činí částku 27 200 Kč. Protože žalobcova advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 5 712 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za žaloby ve výši 6 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 38 912 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[68] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení ani náhradu nákladů řízení nepožadovala).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. srpna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu